

V 3. čísle Křesťanské revue učinil Zdeněk Záhoř, po čtyřech letech, ohromný objev: že jsem měl spisovatelské prsty v Dějinách lásky. Konstatuji tedy, že jsem se nikdy soukromě netajil svým literárním podílem na tomto díle: všichni moji literární známí nebo přátelé to vědí. Ví to například z mých úst pan profesor Hýsek, ví to pan profesor Vodák, který napsal o knížce referát do Českého slova a neviděl v něm pornografie, nýbrž naopak dílo „tendenční“ (komunistické): ví to konečně i státní zástupce Ulmann, jemuž jsem při námitkách proti konfiskaci děkoval za jeho péči o potlačování klasických básníků a středověkých rytců. Domnívá-li se pan Záhoř, že jsem při tomto díle nepoužil svého skutečného jména, protože běží o „vyloženou pornografii“, já tedy „uznal za vhodné skryti se přece jen opatrně za pseudonym“, mýlí se tedy velice a velice špatně mne zná. Pseudonymu použil jsem jen proto, že jsem tento první pokus o historickomaterialistický výklad vývoje pohlavního života považoval za kompilaci ještě příliš nedokonalou. O to, běží-li o „pornografii“, nemohu se s panem Záhořem přiti: mezi názory všelijakých křesťanských „idealistů“ jeho druhu a názory mými je nepřeklenutelná propast, tak nepřeklenutelná, že je mi docela lhostejno, co pánové z protějšího náboženského břehu považují za černé nebo bílé. Jedním úkolem Dějin lásky bylo ostatně také ukázati, jak právě náboženský duch korumpoval vždy pohlavní život. Nelze prý sloužiti zároveň Mamonu a Bohu, praví také pan Záhoř. Jak málo jsem v životě sloužil mamonu, vědí ti, kdož mne znají: ale rovněž bohu jsem nikdy nesloužil, z toho důvodu prostě, že tento „předhistorický“ pojem je pro mne dávno pouze politováníhodným bludem, s nímž si každý provozuje, co mu libo.

29. 11. 1929